

BARABÁS ZOLTÁN

Már nem gyógyít meg engem

*Olybá
változom,
mint sebzett bagoly
a dohos,
porladó
romokon.*

*Csak
virrasztok.
Virrasztok
egyvégtében
behunyt
szemmel.*

*Közben
a hó.
A levegőt
telis-
tele
dadogó.*

*Csak a hó.
Csak a lúdbőrös
ég felé havazó
rettenet ne vinne
oly messzire,
oly messzire.*

*Átok
fattya lettem.
A halott Isten
már nem
gyógyít meg
engem.*

Egy nyitott ablak előtt

*Leteszem az utolsó könyvet.
Leteszem és a satnya csendet átverem.
Lám, szélfújta halott vagyok
egy nyitott ablak előtt.*

*Egyszer éltem.
A törékeny, átlátszó szavakat
időben mind –
mind kiköptem.*

*Helyettem e verset, Ariadne,
már a te kezéd
írja tovább*

*églakó,
kimondhatatlan
szavakból.*

(A Nietzsche-dagerrotípiákból)

Istenem, hova deportálsz?

*Az öreg házak közt
rozsdálló hintaként
billeg a délután.*

*E szomorú hely,
e szomorú ország
ideiglenes munka-*

*táborából, Istenem,
hova deportálsz
az ótvaros tűzfalakkal*

*körbekerített ősz?
Hát a nehézlégzésben
szenvedő káprázatot?*

*Egész délután
egy halott asszony
árnyéka gyógyult*

*mellettem a padon.
Rákdúlta öléből
két oldalt is*

*lelógott a pléd,
mert haja tövéig,
haja tövéig fázott.*

*Még néhány perc
és elballag az utcán
a beesett arcú,*

*sánta alkonyat,
nyomában a bánatos,
vaksi ékszerésszel,*

*aki felelőtlenül
ismét teledobálja
az ócska eget*

*alig pislákoló,
fogaranynak is silány
nyolckarátos csillagokkal.*